

Argos a praví: „Ať kdokoli jsi, zde na skále můžeš sednout, vždyť na žádném místě tu nenajdeš bujnější trávy pro brav, a vidíš tu stín, jenž pastýřům dobře se hodí.“ Sedl si Maiin syn. Den plynul, on hojnými řečmi krátil Argovi čas a pískaje na šalmaj ze třtin, snažil se pískáním svým sto očí strážcových uspat. Argos se namáhá stále a přemáhá lahodné snění; i když na oči část se snesl již chvílemi spánek, přece jich druhá část bdí; a protože píšťala ona novinkou byla, chce vyzvědět Argos, jak nástroj ten povstal.

Sýrinx a Pán

„Pod chladným arkadským horstvem,“ tak Merkur vyprávět začal, „u vrchu Nónakridy, tam bývala Najádka jedna, z nymf těch nejproslulejší, a družky ji Sýringou zvaly. Nejednou se smíchem Satyrům prchla, když běželi za ní, nejednou venkovským božstvům, co ve stinných lesích a v polích úrodných žijí. Ta bohyni délskou svým panenstvím ctila, jakož i životem svým. Šat podkasán měla jak ona, takže mýliti mohla, že vskutku je Diana — ovšem tato má zlatý luk, však Sýrinx měla jen z rohu. Mýlila přece i takto. Když scházela z lykajské hory, uzřel ji Pán a na hlavě maje svůj sosnový věnec pichlavý, takto k ní mluví... „Teď zbývalo říci, co pravil, dále, jak pohrdla prosbou a prchala po pustých stezkách, klidného Ládóna proudů jak dostihla, plného písku, a když mohutné proudy jí bránily běžeti dále, sesterské říční víly jak prosila, aby ji celou změnily, a jak Pán, pln víry, že Sýringu drží,

místo nymfina těla měl v rukou jen rákosí vodní; zatímco do něho vzdychá, proud vzduchu, zvířený v stěblu, tenoučký vyloudil tón, tak podobný smutnému lkání; uměním novým a sladkým tím zvukem bůh lesní byl dojat. „Navěky budu já s tebou tak rozmlouvat, s tebou se stýkat.“ Nestejné tyčinky třtin si spojil, slepil je k sobě voskem a podle té nymfy svůj nástroj sýringou nazval.

Iuno bloudění

To chtěl vyprávět Merkur; vtom spatřil, že Argovy oči všechny podlehly již a hluboký spánek je zastřel. Naráz se zastaví v řeči a Argův zesílí spánek, konejší pohyby kouzelné berly sto mdlých jeho víček. Bez meškání pak srpatým mečem ho sekne, když klímal, tam, kde šíje souvisí s hlavou, a zkrvavělého ze skály shodí a skalnatou stráň tak potřísní krví. Mrtev jsi, Argu, a světlo, jež v tolika zrácích ti plálo, nadobro zhaslo, a jediná noc sto očí ti kryje. Iuno vezme ty oči a vsadí je na peří páva, svého ptáka, a ocas mu pokryje třípytnými skvosty.

Ihned však vzplanula znova, neb hněv její nepřešel časem.

Lítici, nesoucí děs, hned na oči, na ducha sešle argolské milence Iova a nepokoj v srdce jí vloží, aby ji k útěku štvál a honil po celém světě. V bezměrných útrapách jejích ty, Nile, jsi poslední zbýval. K tobě sotvaže přišla a kolena složila na zem, sedla si na kraji břehu a s hlavou vztyčenou nazad oči k nebesům zvedla, již nemohouc vztáhnouti paže, lkáním a potoky slz a bučením žalostně znicím

dupotem nohou a pohyby rukou neb schválnými skoky ode dna víříce na všechny strany kal jemného bahna. Žízeň utlumil hněv. Již Latona neprosí dále nehodné lidi a zanechá řeči, jež nesluší bohům. Ruce k nebesům zdvihne a tuto pronese kletbu: „V této kaluži vody žít budete na věky věkův!“

Splní se bohynin slib: je těší pod vodou žítí, brzy všecky své údy v kal bažiny hluboko nořit, brzy vystrčit hlavu a brzy zas hladinou plovat, na břeh rybníka často ven vylézat, často zas nazpět skákat do chladných vln. I nyní však zlolajný jazyk v hašteřivých těch hádkách si cvičí, a pozbyvše studu, třebaže pod vodou jsou, i pod vodou kvákavě lají. Hlas jejich skřehotný je a hrdlo nafouklé dme se, ošklivou zdvíhají hlavu, jež na těle bez krku vězí, hádavým skřekem se dál jim rozvírá roztáhlá tlama, břicho, část největší těla, je bílé a zelená záda — žáby, nový druh tvorstva, tu skákají v bahnitě tůni.“

Marsyás

O této záhubě lykijských mužů když vyprávěl kdosi, jiný si vzpomněl, jak Marsyás Satyr byl sedřením kůže potrestán od Apollóna, jež k zápasu na flétnu vyzval. Přemožen k vítězi volal: „Proč kůži s těla mi sdíráš? Běda, teď za flétnu pykám, jež věru mi nestála za to.“ Řvoucímu sedřena byla již kůže s celého těla, že byl samá jen rána: krev odevšad řine se proudem, svaly jsou odkryty všecky a žíly vidět je holé, jak se míhavě chvějí, i útroby chvějí se nahé, že bys spočítat mohl mu ve hrudi průsvitné cévy. Faunové, lesní ta božstva, jež milují venkov, a nymfy, bratři Satyrové a Olympos, drahý i v tuto

chvíli, plakali nad ním, i každý, kdo pásl v těch horách dobytek zdobený rohy neb ovce porostlé vlnou. Zvlhla ta úrodná zem a do sebe vtáhla, jak zvlhla, proudy kanoucích slz a vsála je v nejhlubší žíly, ve vodu změnila je a vpustila k prostorám vzdušným. Odtud spádnými břehy se do moře dravého žene nejčistší fryžský tok a jméno má po Marsyovi.

Pelops

Takto si vyprávěl lid. Pak k přítomným strastem se vrátiv, plakal nad Amfíonem a nad smrtí čtrnácti dětí, k Niobě choval však záští. Jen Pelops prý pro sestru plakal, z prsou šaty si strhl a levé tak odhalil rámě, a pak slonovou kost jim ukázal na levém pleci.

Rameno levé měl stejné jak pravé už od narození, stejnou barvu i maso. Když údy prý rozsekal otec, bozi je sloučili zas. A přitom prý shledali všechny, scházelo toliko místo, jež spojuje horní část paže s hrdlem; i dali tam slonovou kost, jak náhradu za ten ztracený kus, a Pelops tím zásahem opět byl celý.

Téreus, Prokné a Filoméla

Velmoži sousední sešli se zde a okolní města prosila tehdy své krále, ať přijdou ho potěšit v žalu: Argos a Sparta a Mykény v kterých rod Pelopův vládl, Kalydón (Diana krutá ho doposud neměla v záští), arkadský Orchomenos a bohatý na kovy Korint, Messéné smělá a Patry a Kleóny, v údolí skryté, Néleův Pylos a Troizén, kde později Pitheus vládl, jiná též přeslavná města, jež leží od Isthmu na jih, dále i ostatní města, jež na sever od Isthmu leží.